

mogla. Mi, ki smo z njim strnjeni v eno mogočno vrsto SLS, pa smo mu dali zunanjo moč in vpliv, mu dajemo oporo, ker lahko reče, da je zastopnik vseh poštenih Slovencev. V njem vidimo uspeh tudi svojega dela, uspeh, ko smo hodili od hiše do hiše in agitirali za SLS. V njem smo dosegli višek, ki ga kaka stranka zamore doseči. Zato smo posebno še veseli vsi pristaši SLS.

»Nekomu se je pa žolč razlil«, je pripomnil znanec iz družbe.

»Imaš prav«, je dejal gospodar, »res se mu je razlil. Dokler se je »Jutra« držala kri nahujskanih mas v Beogradu in Zagrebu, je prihajal rdečeflekast. Zdaj pa se mu je žolč razlil, pa je narisal zelenega zmaja. Ni čuda! Demokratarjem se je res žolč razlil, ker ti so vedno taki, če z lažmi in intrigami ne uspejo zoper slovenski narod. Sam Pribičević se je lotil celo »Slov. Gospodarja« in je iz nje skušal izvititi kako laž zoper g. dr. Korošca. Pa je bil ves Pribičevićev napor zastonj. Pobasal je šila in kopita, pa je šel v Zagreb prosit Radiča prenočišča. Ni mogel več zdržati v Beogradu, kjer je predsednik ministrskega sveta — dr. Korošec!«

»Pa zakaj ravno dr. Korošca tako sovražijo«, je vprašal preprost, a dober mož, ki si ni znal razlagati, da more kak človek biti res satansko hudoben.

»Ako čisto na kratko povem«, je odvrnil gospodar, »izvira vse sovraštvu zoper dr. Korošca iz tega, ker je slovenski katoliški duhovnik. Saj so tudi s tem najhuje agitirali, češ, ne smete Srbi dati vajetev Slovincu in še najmanj vi pravoslavni — katoliškemu duhovniku. Oni, ki iz dna duše sovražijo vse, kar je slovenskega in katoliškega, morajo najbolj sovražiti voditelja dr. Korošca. Pred narodom se skrivajo pod plašč, kakor da so oni branitelji katoličanstva, a dejansko pa nastopajo zoper vsak vpliv katoliškega duhovnika in kat. Cerkev v državi. Veste, da se je celo Pucelj, tisti, ki je odpravil verouk s kmetijske šole v Mariboru, da se je ta Pucelj danes dvignil, pa sebe popisal, kako lepo v cerkev hodi, vbočajme daje in ni tak, kakor so drugi ljudje, ali kak cestninar.«

»Saj je prav, če je res tako priden«, je nekdo pripomnil in s svojo pripombo navzoče razvedril.

»Če je le res tako priden«, je dejal gospodar, »če tudi vemo, da je verouk odpravljaj, ko je bil kmetijski minister! Pa tako priden pa vendar le še ni, da bi lahko postal — slovenski papež! Pa to hoče biti! Kajti on poziva vse slovenske škofe, kakor da morajo biti njemu pokorni in mu dati odgovore na njegovo zahtevo! On poziva duhovnike in daje kakor papež okrožnico: »Krščansko ljudstvo.« On pravi, da se vere ne sme vlačiti v politiko, pa ves čas samo o veri govori! Zakaj vere ne pusti na miru? Zato ne, ker so si zdaj razdelili delo. Pucelj bo med narodom kot zagovornik vere nastopal in tako versko čustvo slovenskega naroda izrabljaj za svoj zafurano politiko, demo-

kratarji pa bodo na drugi strani katoličanstvo napadali in blatili, da bi čimprej katoliškemu duhovniku g. dr. Korošcu onemogočili delo. Nakana pa se ne bo posrečila. Pucelj le ne bo postal slovenski papež, pa je lahko še bolj priden!«

»Še za mežnarja bi bil zanič«, je dejal šaljivec in je dobro pogodil.

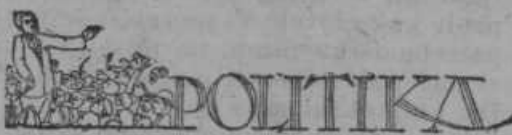
»Pa Radič je vendar od Boga poslan, pravi neki hrvaški škof«, je ugovarjal neki radičevcevec, ki se je slučajno izgubil v vas in ni vedel, da je med samimi pristaši SLS.

Gospodar mu je takoj odgovoril: »Gospod škof, ki je to rekel, je imel prav. Radič je od Boga poslan. Radiču je bila dana naloga, da vodi hrvaški narod. Zato bo pa tudi Bogu odgovor dajal, kako ga vodi. Prav ima oni hrvaški škof, ki je to dejal, samo hrvaški narod bo šele skusil, ali jim je bil Radič božji blagoslov, kar bi jim lahko bil, ali pa je prava šiba božja za Hrvatsko in vso Jugoslavijo! — Ako pa Pucelj nristane na to, da voditelje narodov pošilja Bog, s kako pravico potem on osebno blati dr. Korošca, s kako pravico on potem napada slovenske škofe, duhovnike in krščansko ljudstvo, če reče, da je Bogu hvaležen za svojega voditelja dr. Korošca. Če je res pošten in tako priden gospod Pucelj, kakor se hvali, mora v prihodnji številki svojega lista prinesiti enako izjavo za dr. Korošca, kakor jo je za Radiča. Saj je dr. Korošec vsaj toliko voditelj Slovencev, kolikor je Radič voditelj Hrvatov.«

»Kdo pa je neki gospoda Pucelja poslal?«, je že v tretjič posegel v razgovor razpoloženi šaljivec, vsem v razvedrilo.

»Čisto pravilno vprašanje«, je dejal gospodar. »Pucelj je pa od čisto druge plati. Njegov rodovnik se glasi: Pucelja je rodil Žerjav, Žerjava pa Pribičević, Pribičevića pa . . .«

»No, no, že vemo«, so se navzoči nasmejali. Veseli so bili, posebno še zato, ker so preko gor priplavali oblaki in je padel prvi dež po dolgi suši.

V NAŠI DRŽAVI.

Vlada gre na delo. Za dan 1. avgusta je bila sklicana seja nar. skupščine. Vlada je za to sejo pripravila deklaracijo in bo na tej seji, o kateri bomo prihodnjič poročali, izročila Puniša Račiča in še dva druga poslanca sodišču, da jih sodi. Deloven načrt bo razviden iz vladine izjave. Približno bo obsegal sledeče: sprejetje zakona o ureditvi našega dinarja, da bo dobil stalno vrednost; ureditev razmerja z Italijo; ureditev agrarne reforme, posebno v Dalmaciji; najetje posojila, ki je že pripravljeno; izpeljava zakona o izjednačenju davkov, ki stopi v veljavo 1. januarja 1929; proračun za prihodnje leto. Poleg tega izredno važnega gospo-

darskega dela pa bo vlada skušala urediti notranje razmere, pomiriti duhove, razboriteže ukrotiti in dovesti državo na pot reda in stvarnega dela, kar edino je garancija za njen obstoj.

Opozicija gre — za peč! Opozicija je zaradi sestave vlade, ki je delovna in ne volilna, silno jezna. Ona ni hotela dela, ampak volitve. Volitve bi zopet stale milijone, izpremenile ne bi nič, glavno je, da bi sedanja vlada ne mogla delati in bi ji potem opozicija očitala, da se ne pride z delom naprej. V svoji jezi opozicija ne ve, kaj bi počela. Pribičevića je tak strah prevzel, da se je kar v Zagreb podal. Tu je izjavil, da poslanci KDK, radičevski in njegovi, ne pójdejo v Beograd v skupščino, ampak bodo — v Zagrebu zborovali. To je Radič že tri leta delal, pa ni bilo nič posebnega. Tudi sedaj se bo unesel. Če pa bi še nadalje v skupščini tako divjali ter zmerjali, razbijali kot so preje, je res bolje, da ostanejo doma za pečjo.

Radič je še vedno bolan. Če tudi se je upalo, da Radič popolnoma okreva, se je njegovo stanje zopet poslabšalo, ali ne zaradi strela, pač pa zaradi sladkorne bolezni, ki jo ima. Pribičević se je stalno naselil v Zagrebu, da bi bil takoj na mestu, ako bo treba prevzeti njegovo politično dedščino.

Letina in politika. Letošnja letina je, kakor se je dosedaj moglo preračunati in če se ni bati kakih večjih nesreč, za 2 do 3 milijarde boljša kot lani. Dobra letina vpliva pri nas zelo na državno politiko, ker je od letine odvisno gospodarstvo države. Slabo gospodarsko stanje zadnjih dveh let je zakrivila tudi slaba letina. Gospodarski krogi trdijo, da se bo letos država precej opomogla tudi zaradi dobre letine.

V DRUGIH DRŽAVAH.

V Egiptu upor! Dolgo časa že so pripravljali Egipčani upor, da bi se osvobodili angleškega gospodarstva. Zdaj so se uprli, vendar do krvoprelitja še ni prišlo, bil je le političen prevrat, ki pa bo prinesel Egiptu gotovo veliko svobode.

Na Portugalskem revolucija, pa le samo malo časa, ker se ni posrečila. Vlada je dala revolucionarje, nekaj tisoč, pozapreti.

Italijani — ljudožrci? Ruski, švedski, norveški in drugi časopisi poročajo, da sta dva Italijana pri izletu na severni tečaj umorila švedskega učenjaka Malmgreena in jedla njegovo meso, ko drugega nista imela. Seveda je Mussolini ves iz sebe in na vse strani zagovarja Italijo. Ako se to res izkaže, potem je bil ta polet na severni tečaj za Italijo ne le politična, ampak tudi kulturna polomija!

Poljska in Litva zopet v laseh in to zaradi vojaških vaj na meji. Do spopadov še ni prišlo, vendar bo potrebno čim preje urediti, da se ne spoprimejo.

Kitajska in Japonska se bosta dali, kakor je videti, ker sta že prekinili

vsako zvezo med seboj. Morda še za vojno nista dovolj pripravljeni, toda do obračunanja na bojnem polju naj brže pride.

Kaj pa svetovni mir? Dne 27. avgusta bo v Parizu z veliko slovesnostjo podpisana Kellogova meddržavna pogodba, ki obvezuje podpisane države, da svoje spore predlože Društvu narodov za sodbo in da opuste vojsko. Do sedaj je prijavljenih 15 držav. Prvič po svetovni vojni pojde v Pariz — zastopnik Nemčije, Stresemann.

Ne sodite!

Farizej, ki tako samozadovoljno govori v templju: »Bog, zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje, razbojnik, krivičnik, prešestnik, ali tudi kakor ta cestinar«, še vedno živi, živi tolikokrat v nas samih. Kako smo mi vedno pripravljene, da neusmiljeno in ostro obsodimo svojega bližnjega. Ni pa tako obsojanje v duhu Kristusovem. Farizeja, ki je sodil, je Kristus obsodil, češ, da ni šel opravičen na svoj dom, nam pa je izrekel ostro svarilo: »Ne sodite, da ne bote sojeni!«

Ne sodite! Res silno globoko more pasti včasih človek, res je, da se človek sam odloči za to ali ono dejanje, a res je tudi, da so pri marsikaterem človeku take razmere in okoliščine, ki ga z veliko silo vlečejo noter v hudo. Kako marsikateri teh nesrečnežev je prinesel nagnenje do svoje strasti že seboj na svet, so mu kovali verigo, ki ga sklepa, prej že drugi, morebiti več rodov nazaj. Kako marsikateri teh, ki jih mi tako obsojamo, ni poznal v svojih otroških letih sreče prave krščanske družine, morebiti ni imel staršev, morebiti niso izvrševali svojih svetih dolžnosti, morebiti ni imel nikogar, ki bi mu dajal vsaj malo ljubezni in skrbi. Kolikokrat mora tak mlad človek, ki mu nihče njegovega življenja ni uravnaval v pravo smer, v svet, v take razmere, v katerih najde izkoriščanje, v katerih ne sliši in ne vidi nič dobrega in vzglednega, temveč le samo greh in hudo. Ali je čudno, če se vrže nato sam v tako življenje? Ko bi mi od svoje mladosti živeli v prilikah, kakor marsikateri teh, ki jih obsojamo, kaj bi bilo iz nas? In ko bi ti živeli v razmerah, v katerih smo doraščali mi, ali bi ne bili morda veliko boljši kakor mi? Ne, nimamo pravice obsojati, le priznati moramo: »Usmiljenje božje je, da nismo pokončani, da nismo pokončani in uničeni od greha, kakor toliko drugih.

Ne sodite! Če nam Kristus prepoveduje obsojati svojega bližnjega, s tem pa seveda ni rečeno, da bi morali odobravati greh in grešno življenje, ki ga je danes toliko in da bi napram njemu morali ali smeli biti brezbržni. Ne, tu velja beseda sv. Avguština: »Greh moramo sovražiti, grešnika pa ljubiti.« Greh moramo smatrati ved-

no za najhujšo nesrečo, kar v resnici tudi je, in one, ki jih je objel greh s svojo temno silo, pa za največje ter pomilovanja vredne nesrečneže, ki so naše pomoči potrebni in ki smo jim mi dolžni pomagati. A kolikokrat gremo mi mimo teh nesrečnežev trdo in neusmiljeno, kakor judovski duhovnik in levit mimo človeka, ki je ves ranjen in napol mrtev ležal na cesti. Če se za nje zmenimo, je večkrat samo zato, da jim pokažemo svoje zaničevanje in svoje škodoželjno obsojanje. Da, morebiti se večkrat njihovega padca celo veselimo, da se lahko mi ob njem postavimo in pobačamo kot veliki pravičniki, češ, tak pa jaz nisem. In tako ravnanje je velikokrat krivo, da se tak nesrečnež le še globlje pogrezne v svojo nesrečo. Ko bi mi tem našim sobratom pokazali več sočutja in ko bi jim privoščili toliko ljubezni in dobrih, bodrilnih besed, kolikor jim pokažemo zaničevanja in obsojanja, bi se marsikateri dvignil in zopet prišel na pravo pot. Zato vse obsojamo; naše obsojanje drugih bi se utegnulo spremeniti v veliko obsodbo naše lastne nekrščanske brezbržnosti za dušo našega sobrata.

Ne sodite! Velikokrat obsojamo svojega padlega bližnjega, v resnici pa bi tudi mi morali na obtožno klopo — ker smo sokrivi njegovega greha in smo pomagali ustvarjati ozračje, iz katerega se je rodil njegov greh. Koliko je večkrat posmeha in obsojanja nad kakim padlim dekletom. Je res to nekaj zelo žalostnega in hudega. Pa, če se danes tako malo da na opomin sv. Pavla, da naj se nečistost med kristjani niti ne imenuje, pa se danes pri delu, pri zabavah in pri vseh mogočih prilikah sliši toliko tega govorjenja, če se sliši toliko surovih in opolzkih šal, ki morijo v mladih srcih sramežljivost, ali ne pomaga vse to ustvarjati one žalostne slučaje, ki jih je danes žalibog toliko! Obsojamo one, ki ne poznajo razločka med mojim in tvojim. Pa, če je včasih toliko razkošja v živežu in obleki, če je včasih toliko nezmerčnosti, v kateri se božji darovi zapravljajo, ali se bomo preveč čudili, če pride kak človek, ki morebiti še najpotrebnejšega nima, na misel, da bi si pač tudi privoščil tako življenje? Da, kolikokrat mi z onimi, ki jih obsojamo, dolgo časa korakamo skupaj po eni in isti poti, in če oni napravijo naprej še en korak, potem pač nismo mi poklicani jih soditi.

Ne sodimo torej, temveč rešujemo, in glejmo, da sami ne bomo sojeni!

Delo angleških katoličanov. Angleško društvo, ki ima namen braniti katoliške verske resnice, je leta 1927 delovalo zelo živahno in prav uspešno. Razprodanih je bilo v tem letu 1.020.944 malih spisov, ki branijo vero, brezplačno razdeljenih je pa bilo 25.950. Večjih knjig je bilo prodanih 29.639, molitvenikov 278.500. Dela so tudi predstavljena v holandski, francoski, japonski, bengalski in nemški jezik. Lep vzgled, kako naj tudi mi

delujemo za razširjenje dobrega berila!

Češčenje sv. Rešnjega Telesa na Španskem. Mesca junija je praznovalo špansko društvo za nočno češčenje sv. Rešnjega Telesa 50letnico svojega obstoja. Društvo šteje 110 tisoč moških kot članov in je razdeljeno na 675 odsekov po vsem Španskem.

Apostolstvo molitve. Pretekli mesec je sprejel sv. Oče odposlanstvo Apostolstva molitve. Pri tej priliki se je izročila papežu takoimenovana »duhovna zakladnica«, to je album, v katerem so zaznamovana vsa dobra dela, molitve, sv. obhajila, ki so jih člani Apostolstva molitve leta 1927 opravljali po namenu sv. Očeta. Zaznamovanih je v tem albumu vsega skupaj 731.657.845 dobrih del, posebej za papeža še 93.451.014. Papež se je ginjen zahvalil in je opominjal, da naj udje Apostolstva ne ostanejo samo pri apostolatu molitve, temveč da ta apostolat združijo z apostolatom dobrodelnosti in dobrega vzgleda.

Tovariši iz svetovne vojne.

Deset let je minulo, odkar je prenehala strašna vojna iskra in zopet se zberemo pri Mariji, da damo izraza svojim čutilom. »Na Gorenjskem je fletno . . . tam so bistri študenti in bele ceste.« Po teh belih cestah bodo hitele trume bojnikov na Brezje k Njej, ki je bister studenec in pravi vir milosti in ki izčisti vse pege in rane iz gorja svetovne vojne.

Tovariši, pridite! Mnogo romarjev iz maribrske oblasti ni moglo na Brezje povodom jubilejnega romanja, pa naj hite z nami na Brezje dne **12. avgusta t. l.** Polovična vožnja na železnicah velja od 11. do 14. avgusta pod navadnimi pogoji. Izkaznice dobite na Brezjah.

Z nami gre lahko vsak, če tudi ni bil vojak, tudi žene in otroci. Čeli dan, na drugo nedeljo avgusta, to je dne 12. avgusta, bo svirala železničarska godba iz Ljubljane. Pevci se naj združijo v mogočne zборе in naj že sedaj vežbajo »Oj Doberdob«, »Oj ta vojaški boben«, »Spomladi vse se veseli«, »Vigred« in »Ti o Marija«. Glavna vaja bo dne 12. avgusta na Brezjah v samostanu po 9. uri, ob 10. uri pričetek spominke slavnosti.

Vlč. župne urade prosimo uljudno, naj vse to povedo iz prižnic našemu ljudstvu.

Glavni odbor ZSV v Ljubljani.

NOVICE

SLOVENSKEMU ŽENSTVU!

Žene, dekleta! Združene s celim slovenskim narodom, zastavimo ves svoj vpliv, da se podlo sramotenje voditelja slovenskega naroda g. dr. Korošca po liberalnem časopisju obračuna na vseh tistih, ki podpirajo to časopisje!